

SVET O JUGOSLAVIJI

Sociolog Dušan Janjić, svojevremeno jedan od vodećih članova KP u Hrvatskoj, a od pre tri godine u partijskom pogledu nezavisan, veoma se intezivno bavio mogućnošću da na vlast dođe pukovnički režim: vojna diktatura u kombinaciji sa programom privrednih reformi jugoslovenskog premijera Ante Markovića po njegovom mišljenju uopšte ne bi bila loša. Janjić smatra da je verovatno da bi „svet to prihvatio, kao što je prihvatio i Gorbačovljevu diktaturu“.

Janjić je, međutim, dovoljno realista da bi priznao da situacija kakva u Jugoslaviji postoji u principu isključuje puč bez krvoprolića. On ne želi da bude zagovornik nikakvog „jugoslovenskog Tjenanmena“, ničega analognog krvavom slamanju studentskog ustanka na trgu nebeskog mira u Pekingu. Vojni puč inspirisan ideologijom državnog socijalizma, vezan za srpske intrese, „ znači građanski rat“: rat svih Slovenaca, Hrvata, Makedonaca i Albanaca protiv Srbije.

Kada je reč o pitanju da li je armija koja sebe smatra „poslednjom jugoslovenkom institucijom“ uopšte u stanju da puč izvrši, mišljenja se jako razilaze. Dok jedni smatraju da armija uopšte nije „homogena“ u sopstvenim redovima, drugi tome suprotstavljaju svoje uverenje da je oficirski korpus, bez obzira na svoju nacionalnu pripadnost, zajeničkim školovanjem i političkom socijalizacijom homogenizovan. Jedan novinar novog beogradskog nedeljnika „Vreme“ koje nastoji da piše nezavisno smatra da se na armiju previše gleda iz ideološkog ugla: Jugoslavija se raspada, a za armiju se time postavlja pitanje njenog opstanka. Pošto republike – delimično iz političkih, a delimično iz privrednih razloga – u velikoj meri obustavljaju svoje uplate u državnu kasu, presahao je i priliv sredstava namenjenih vojsci. Prema ovoj tezi, armiji ne preostaje ništa drugo nego da se ćutke raspusti, ili pak pučem dođe na vlast.